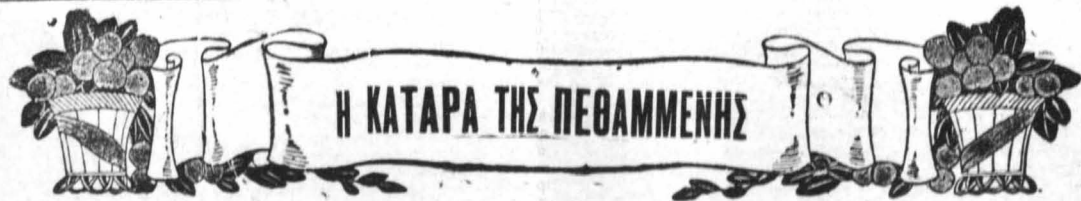

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΖΕΒΑΚΟ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ο Κορινιάν ένοιωσε ανατριχίλα πάλι, μόλις θυμήθηκε το τρομερό έκεινο μαστίγιο, με το όποιο Εμπαιναν κάπως σε θεογνωσία οι αδιόρθωτοι καπουκίνοι του μοναστηριού. Δεν θρήκε όμως τίποτε να πη κι έσκυβε το κεφάλι του σιωπηλός.

Και σένα, γεννάει μου σωτήρα, γιατί πραγματικά σου άφειλο τη ζωή, πώς διάολο σε λένε;

—Μέ λέν Ρασάκς, σεθασμώτατε! είπε λαχταρισμένος ο Ρασάκς, ξεχνώντας—ετή σύγγυι του—να δώσει άλλον πτώ κατάλληλο τίτλο στον Τραγκαθέλ.

—Λοιπόν, εστέ άνεκτίμητοι κ' οι δυο σας! έξακολούθησε ο Τραγκαθέλ, μπηγώντας καινούρια γέλια για την άπρόσπητη σεθασμωτατοποίησή του. Λοιπόν, άκούστε με, κύριε Ρασάκς και κα παουσιώτατε καπουκίνο Κορινιάν! Συχαίνομαι, απεχθάνομαι τον καρβινάκι άφνητη σας, ως έκει που δεν παίρνε άλλο... Όσο όμως και να τον μισώ, δεν μπορώ να τον στερήσω κιόλας άπ' τα δυο καθάρματά του!... Άπό σας τους δυο, δηλαδή... Πηγαίνετε λοιπόν, παλληκάρια μου... Πηγαίνετε στο καλό... Κουνηθήτε, λοιπόν!... Πηγαίνετε λοιπόν στο διάολο, έπιτέλους!

Είπε άνοιξη την πόρτα και τους έβραυνε τώρα έξω, τραμυγμένους άκόμη και καταπληκτικούς. Στάθηκε ύστερα στο κατώφλι της, έξακολουθώντας να τραντάζεται άπ' τα γέλια, καθώς έβλεπε τις κομικές του φυσιογνωμίες.

Μόλις θρήθηκαν από πλανό σαλιάνι ο Ρασάκς κι' ο Κορινιάν, στάθηκαν κι' άλληλοκλιτήθηκαν. Ήσαν γλωιοί άκόμη, άπ' τον τρόπο τους. Άλλά ήσαν και ζαλιωμένοι τώρα, καθώς άκουαν τα ελικρινή γέλια του Τραγκαθέλ: Άντηγόσαν στ' αυτιά τους τα γενναία—α ατζ'—γέλια, σαν χαρμόσυνη καθανοκρούσια Συγγνώμης κι' Άβηλαπισμού!

—Έπρεπε να μ'ε σκοτώση! ψιθύρισε ο Κορινιάν.

Μ'ε διαβολόσταυτε, χωρίς να μ'ε άγγίξει κανί αυριούσιος κι' ο Ρασάκς.

Ξεκίνησαν ύστερα να το άλλο σαλιάνι, θέλοντας να θυγούν πάλι στον κήπο και να φύγουν.

Ήσαν σκεπτικοί.

—Άς θω' κι' έγω από δω μέσα! είπε ο Τραγκαθέλ, μόλις έμεινε μόνος. Ώ, τους καβένους τους δυο άχρείους!... Τι φόβο που τον πήρανε!

Ή μορφή του σκετιναισε ξεφαινικά.

—Τι ν' άπόγειο ο κόμης; σκέφτηκε με πόνο. Κι' ο Μονταριό!... Δυστυχία σου... πανιερώτατε καρβινάκι μου, αν έπαθαντίποτα οι φίλοι μου!... Μά ες φόνω ποδά από τον σκοκιεμένο αυτόν λαθόρινο!

Κι' άνήσυχος, άσπασε να διαβάλει το άλλοπλόηλα έκεινα σαλιάνια, τα όποια ήλεγ διασιγίσι και πρίν.

Ένώ θριασκόταν βιασε στο δεύτερο σαλιάνι, άντικρύστηκε ξεφαινικά με τον Ρασάκς και με τον Κορινιάν, οι όποιοι γόριζαν πάλι προς τα πίσω τρεχάτοι.

—Άκούια έδω εστέ; μούγκρισε ο Τραγκαθέλ, σουφρώνοντας τα φρύδια του.

—Δέν φταίει έμείς! κλάυτηκε τότε ο Ρασάκς. Ή πόρτα του μεγάρου, ή πόρτα άπ' την όποια μπηκάμε πρίν, είνε κλειστή τώρα!

—Κλειστή; μουρούρισε πιο άνήσυχος από πρίν ο Ξιφομάχος. Έλάτε μαζί μου!

Κι' ώριμπε προς την έξοδο, ένω οι δυο κατάσκοποι—έγθωοι του πρίν και άσπασγοί του τώρα άπ' την περιστάση—τόν ακολουθούσαν, ύπάκουα.

Έφτασαν τέλος στην έξωπορτα του μεγάρου, σ' έκεινή που έλεπε πόος τον κήπο κι' άπ' την όποια ήγαν μπη προηγούμενως, θλέςποντας την θρόναοχητη.

Μά ήταν καλοκλειδωμένη, κλειστή, τώσα. Τήν περιεργάστηκε από παντού παραενημένος, ο Τραγκαθέλ. Τη θρήκε στερεωτάτη. Ή κλειδωνιά της, ια τρουερώων διαστάσεων σιδερένια κλειδωνιά και τα θραυτά θυρόφυλλά της, τήν έκαναν άπώρητη σαν να ήταν πύλη φρουρίου.

Κ' όπως ξεακρίβωσε ο Τραγκαθέλ, κάποιος ή κάποιοι τήν

είχαν κλειδώσει απέξω, τήν τεραστία αυτή πόρτα!

—Ποιός διάβολος άραγε τήν έκλεισε; ψιθύρισε σκεπτικός ο Τραγκαθέλ.

—Πραγματικά ο Ίθιος ο σατανάς θα ήταν! κούνησε κι' ο εύλαθής—δταν έβλεπε τα εσκούρας—Κορινιάν, κόνοντας τον σταυρό του.

Κι' ο Ρασάκς, συγχισμένος, ταραγμένος άπ' τήν άπρόσπητη και μυστηριώδη αυτή φυλλάκιο τους, άρχισε να τραυλιζή:

—Έγώ έχω τή γνώμη, σεθασμώτατε, ότι...

—Μά τί έπαθε, ήλιθιε; ξεφώνισε με μανία ο Τραγκαθέλ, εκνευρισμένος άπ' τήν περιπέτεια κι' αυτός. Για έπίσκοπο με πέρασες;...

Ο Ρασάκς ζάρωσε κι' ο Κορινιάν δέν έχασε τή εύκαιρία να κρυφογελήσει για τήν ταπεινία αυτή του άντιζήλου του. Ο Τραγκαθέλ ζαναθυβίστηκε σέ σκέψεις...

Άς δοίμε έντομεταξύ έμείς, ποιός είχε κλεισει αυτή τήν πόρτα: Τή στιγμή που ο Τραγκαθέλ, δθγώνοντας τους δυο άχμαλώτους του, έμπαινε στο μέγαρο ντε Γκιζ, τρεις άλλοι άνδρες έμπαιναν στον κήπο.

Με έμπαιναν κανονικά αυτόι στον κήπο, κι' όχι πηδόντας άπ' τή μαντρα του. Είγαν άνοιξει με το κλειδί τήν κλειδωμένη πόρτα ποθβαινε στο δρόμο—των Έτσάρων Γυιών, και κλειδώνοντας τήν πάλι, τράβηξαν προς το μέγαρο.

Μπροστά, θόδιζαν σ'ι δυο. Σιζήτουσαν χαμηλόφωνα.

Άπ' το ντύσιμό τους κι' άπ' τες άβρες χειρονομίες τους, φανώντουσαν ότι ήσαν εδοπατρίδα άπ' τους πιο λαμπρούς.

Έξη θήματα πιο πίσω, θαβίζοντας μ' εύλάθεια, τους άκολουθούσε ο τρίτος, Κρατούσε στο χέρι του μια όγκώδη δέση διαφόρων κλειδιών και φορούσε σ'ι κοστούλι με τα έμβλήματα των δουκών ντε Γκιζ.

Τα δυο πρώτα άτομα, έφτασαν τέλος μέσα στην πόστα του μεγάρου, τήν όποια είχε διαθή προ όλιγων στιγμών ο Τραγκαθέλ με τους δυο κατασκόπους.

Μόλις έβλε τήν πόρτα άνοιχτή ο Ένας άπ' τους εδοπατρίδας, γύρισε κ' είπε στον κλειδοόχο:

—Έρριες καμιά μετριά από έσωτερικό του μεγάρου, Μπουργκόν;

—Τό έπισκέφθηκε δλόκληρο, κύριε κόμη! άποκρίθηκε ο κλειδοόχος. Τίποτε άλλο δέν μοι μένει τώρα, παρά να κλειδώσω αυτή τήν έξωπορτα!... Έτσι, θέ έμιαστε θέθαισι ότι κανένας δέν θα άνογήση τους εύγενείς αθέητας, τους όποίους θα φιλοξήνη απόψε ο Ένδοξος κύριός μου!

Κι' ο Μπουργκόν, λέγοντας αυτά, έκλεισε συγχρόνως τήν πόρτα και τήν κλειδωσε. Έπειτα, δίνοντας δυο κλειδιά στον εδοπατρίδη, που του μίλησε, πρόσθεσε:

—Ίβου τώρα, κύριε κόμη, το κλειδί τής πόρτας αυτής, καθώς και το κλειδί τής πόρτας του κήπου άπ' τήν όποια μπηκάμε...

Έλπιζω, ότι κι' εσείς, κύριε κόμη, κι' ο κύριος δούε έπίσης θα εύαρεστηθήτε να έγκρινετε τα μέτρα που έλαβα... Μέσα στην «τιμητική αθουσα», ή πολυθρόνος είνε τακτοποιημένες... Καί στο πλανίο της διομητιά, έβωδισα να τραπεζί με δια τα σχετικά φαγητά και κρασιά... Όστε, αν οι έξένοι του εκλαμπροτάτου κυρίου μου αίσθανθούν έντομεταξύ κάποια άρεξη, θα μπορούσαν να τήν Ικανοποιήσουν με το παραπάνω. Μόνον λυπόμια, ότι οι εύγενείς έξένοι θα σερβιριστούν μόνοι των... Όλοι οι ύπηρέτες του μεγάρου ήγαν άβεια έξόδου... Καί σέ μένα τον Ίθιο άκόμη, που είμαι αρχιβαλαμητόλος και κλειδοόχος, άπαγορεύτηκε ή είσοδος έδω ως άπριο το πρωί!...

Άφού πρόφερε αυτές τις φράσεις μ' έπίσημο ύφος ο Μπουργκόν, ύποκλιθηκε με σεβασμό κι' άποσύρθηκε. Οι δυο εδοπατρίδα έκαναν ένα περιπάτο στον κήπο και θεαδωθήκαν ότι κανένας δέν ύπήρχε εκεί, κι' τίθες ή πόρτες ήσαν κλειδωμένες. Τίλος, τράβηξαν προς τήν πόρτα τής όδου Έτσάρων Γυιών, βγήκαν στο δρόμο κι' άφού τήν κλειδωσαν πάλι, άποακρόν-

Θηκαν μαζί.

"Απ' τους δυο αυτούς εσπατρίδες, ο ένας φαινόταν ως τριαντάβω έτών. Ή ανήκουχη φυσιογνωμία του συσταροζόταν διαρκώς από κρυφές φιλοδοξίες. Λεπτή γενειάδα πλαισίωσε το εύγυλο πρόσωπό του. Ήταν ο ένας απ' τους δυο γιουούς του Έρρικου Δ' και της Γαβριέλλας Ντεστρέ:

Λεγόταν Κάισαρ τών Βουρβούων, θούς της Βανδώμης κ' ήταν διοικητής της Βρεταννής!

Ο άλλος ήταν ως είκοσιέτης χρόνων. Είχε πρόσωπο θελκτικώτατο, ήταν άφρονος κοιμητής κ' είχε τρόπους μεσιτάνας. Στο μελαγχολικό βλέμμα τών ώραιων ματιών του, το σκιασμένο από μακριά μαύρα φρύδια, ξεχώριζε εύθως άμέσως κανέναν το σύννεφο κάποιου μεγάλου έρωτικού πόνου:

Λεγόταν Έρρίκος Ταλλεβράν, κόμης του Σαλαί!...

"—Όστε λοιπόν εμείνατε αιχμάλωτοι, δώ μέσα!... συμπεράνε επίτελους ο Τραγκαθέλ, ύστερα από θαθεία σκέψι. Δέν μάς μένει τίποτε άλλο, παρά να περιμένουμε να μάς άνοιξουν αύτην την πόρτα... Τώρα, άν κάνουν κοιμιά δεκαπενταριά ήμέρες να μάς άνοιξουν, κ' άν δέν θρουνε έντοματεζύ τρόπο να σπάσουμε κανένα παράθυρο ή πόρτα, τότε..."

"...Τότε, ψιθύριζαν οι δυο κατάσκοποι, μισοκρεμασμένοι απ' τά χείλη του.

"...Τότε, άπλούστατα θά πεθάνουμε κ' οι τρεις μας απ' την πείνα! κατέληξε φιλοσοφικά ο Τραγκαθέλ.

Ο Ρασκάς, ψημιμένος εκλογοφάγος, άνατρίχιασε. "Όσο για τόν Κορινιάν, έπειδή ξεπερνούσε στη λαμαργία τόν Ρασκάς—σάν κάλογρος που ήταν—άρχισε κιάλας να θρηνηί..."

Ο Τραγκαθέλ ώστόσο, τούς άφησε στις κλάμες τους κ' έφερνε άνω-κάτω τό μέγαρο. Άεικίνητος, σάν ποντικός πασιμένος στη σφέκα, πηγαίνερχόταν μέσα στό μέγαρο, άναζητώντας τρόπο κατάλληλο διαφυγής.

Καθώς θέβαια καταλαβαίνουμε, ο Τραγκαθέλ δέν άνηγουόσε για τό πώς θά ξεφευγε. Το ήταν εύκολώτατο να σπάσει ένα παράθυρο—παρά τις προηγούμενες άπαιυόδοξες δήθεν φράσεις του—και να πηδήσει ή να κατεβή με ακουλι, κάτω. "Άλλωστε ήταν ή γενική σνεθόν συνήθεια τότε, να μίν εινε σιδεροκαγκελλώφασατα τά παράθυρα τών άπάνω πετωμάτων τών μεγάρων.

Ο Τραγκαθέλ άνηγουόσε μόνον για τό πώς θάβγαине απ' τό μέγαρο ντε Γκίζ, χωρίς να συλληφθή. Ύψωφιαζόταν, κ' είχε δικαιο άλλωστε, ότι οι δικάτοι του θ' άνουπυόσαν έξω στό δρόμο και γύρω απ' τό μέγαρο. "Ίσως να μίν μπορούσαν να μπουίν μέσα και να ψέξουν, ίσως να μίν τολιοόσαν άν-όμπ να τόν άναζητήσουν. Άλλά ήταν θέβαιος, ότι δέν θά είχαν άποσυσθή, παρά θά έστίναν καρτέρι δλόνησα απ' τό μέγαρο.

"—Άς περιμένο τη νύχτα! σκέφτηκε επίτελους. Αυτή θά με δδηγήσει τι θά κάνω και στό σκοτάδι ξεφεύγει εύκολώτερα κανέναν... "Όσο για τό μυστηριώδες κλείσιμο της πόρτας, ίσως να μίν εινε και τόσα μυστηριώδες!... Μπορεί να μπήκαν οι φρουροί σάν κηπο, να με κλειδύσαν μέσα και να περιμένουν να με πιάσουν άγνωστο πότε!

Άφου πήρε τήν άπόφαση να περιμένο τό φάσιμο της νύχτας, ο Τραγκαθέλ έάπλωσε γαλήνια σέ μια πολυθρόνα κ' Εκλεισε τά μάτια του για να κοιμηθή λιγάκι! "Ή τόσες συγκινήσεις της περιπετειώδους αύτης ήμέρας, τόν εχχαν κουράσει άρκετά!

"—Σέ καλό σας, κύριε μου! ξεφάνισαν έκθαμβοι οι δυο κατάσκοποι. Πού θρικόετε βρεξί για ύπνο, σέ τέτοιες στιγμές;

"—Τι θέλετε να κάνω; είπε με προσποιητή άδιαφορία ο Τραγκαθέλ, κρυφογελώντας βρωσ κάτω απ' τό λεπτό του μαστούκι. Καλωτέρα να κοιμηθώ, για να ή μινούβω τουλάχιστον τόν θάνατο που άθραγγεί!... Κάμειτε λοιπόν κ' έσιε τί ήσιο!

"—Τόν θάνατο! θόγγησε ο Ρασκάς. "Άχ, άλλωμονο, Θεέ μου! Τί μου ήρθε να μιν άπύ στην ύπερσία του καρδιναλιου;

Ο Κορινιάν, άφωσιωμένος στις γουγκλιότες και στα εύλαβή σπατρίδα του, δέν εύκαρούσε να θρηνησει φανερά: Θρηνούσε μυστικά, κ' εκμυστηρούταν τούς φόβους και τις άγωνίες του στόν Ύψιστο.

"Όταν νύχτασε επίτελους κ' άνοιξε τά μάτια του ο άπαθής νεαρός έφισάφος, σκίρτησε από κατάπληξι: Είθε την άθουσα φοτισμένη άμυδρά, από ένα πελώριο καντήλι, τοποθετημένο σέ μια γωνία της και σκεπασμένο δλόγυρά του από σκουρόχρομο «άμπαζούρ»!

—Διάβολε! μουρμούρισε σκεπτικός. Αυτό τό καντήλι θά εινε

ανάμμένο απ' την ήμέρα, θέβαια... Θάχη μπάλικο λάδι, για να μη σβήση ως τη νύχτα... Νά, εκεί πάλι του ύπάρχουν άρκετά κηροπήγια, με άπειραχτα τά κεριά τους. Φαίνεται λοιπόν, ότι ύάρθουν άνθρωποι έδώ, άπόψε... Κι οι ύπηρέτες θάφυγαν απ' την ήμέρα, πούς ξερεί για πού λόγω... Και τό φώς του καντηλιού ήταν άόρατο σέ μάς, όσο ήταν ήμέρα!... Μά οι άλλοι δυο παληάνθρωποι σουδοί μου, που διάβωλο θρικόεταν τώρα;

Δέν μπορούός να ξεχωρίσει καλά, μέσα στην μουσφιωμένη άπέραντη άθουσα. Πήσιεσε στό καντήλι, άναψε ένα κερί τών κηροπήγιων έκείνων και στό κάπως ζωηρό φώς του ξεανακτύεταε γύρω.

Δέν κοιμόντουσαν οι δυο κατάσκοποι κ' ούτε είχαν φύγει. Βρισκόντουσαν ζαρωμένοι σέ μια γωνιά, καθόντουσαν κατάχαμα και με μάτια γλαρά, μουδιασμένοι από ύπερυσκη τρομήρα, κτύπαζαν πότε τό αινιγματικό καντήλι και πότε τόν πρησιώδη Τραγκαθέλ, με τό άναμμένο κερί στό χέρι του!

"—Τις φέλετε αυτές τις φροχουσίες, μοσχάρια μου; έφώνησε εύθωμα ο Τραγκαθέλ. Αυτό σημαίνει, πώς άόχη μουσφιωμένης άπόψε ή άθουσα αύτη!... Άλλά σημαίνει έπίσης, ότι έμεινε πρέπει να τό σκάσουμε από δω, καλπάζοντας δλοταχώς καθόλα στα ποδάρια μας!

"—Νά τό σκάσουμε; μούγκρισαν κ' οι δυο, μιστρέλλοι από έλπιδα. Μά πώς;

"—Έλάτε κοντά μου! περιωρίστηκε να πη άπλά κ' έπιτακτικά ο Τραγκαθέλ.

Ύπακούσι, γεμάτοι από τυφή έμπιστοσύνη, τόν άκολούθησαν. Κρατώντας τό κερί ο Τραγκαθέλ, προπορευόταν και φάτιζε τό δρόμο. Βγήκαν στό διάδρομο, είδαν μια πολυτελή σκάλα μπισοτά τους κ' άρχισαν να άνεβαίνον στο άπάνω πάτωμα.

Μά όταν είδαν άντίκρου στό κεφαλόκαλο μια πόρτα άνοιχτή, και μπήκαν μέσα, ψιθύρος έκπλήξσεος ξεφυγε απ' τά χείλη και τών τριών τους: Βρισκόντουσαν σέ μια άπέραντη άθουσα, άπεριγραπτη πολυτελείας. Γιαχείς κόπτης της φλάνδρας σκέπεζαν τό πάτωμα και μεγαλοπρεπείς λαμπερές ποισιλίες και σταθιά σόλιζαν τούς τοίχους. Δεξιά κ' άριστερά στήν άθουσα, δυο θελοδίνες κουρτινες έκραθων δυο πόρτες που συγκοινωνούσαν με τά πλάιιά δωμάτια.

"Ενα μεγάλο τραπέζι, με θελοδίνες πολυθρόνες γύρω του, θρικόόταν στή μέση της άθουσης. Και στήν τιμητική θέσι του τραπέζιού, ύπήρχε άντις για πολυθρόνα ένα κάθισμα πολυτελέστατο, σέ σχήμα θρόνου!

Κάτωσ πού πλοούσια θέλωμ έδώ τά πράγματα, παρ' όσο εινε αύτη σφαιτά μου της όδοι Σαντασιουάν! μουρμούρισε έκθαμβος ο Τραγκαθέλ.

Όστόσο, δέν γασομύρισε περισσότερο σέ άνώφελους θαυμασμούς. Τράβηξε κατευθείαν σέ μια απ' τις δυο κουρτινες, τήν άνοσήκανε και μπήκε στήν πλάιιά άθουσα, ένώ οι δυο κατάσκοποι τόν άκολούθησαν τυφλά.

Μά εκεί, στάθηκαν άπότομα κ' οι τρεις, δχι έκθαμβοι πιά, αλλά κατάληκτοι, μαρμαρομένοι!...

Γιατί;... Τι άντίκρουσιν;

Άντίκρουσαν ένα τραπέζι, καταφορτωμένο από κρέατα ψητά, από κρέατα θραστά, από πηχτες, από κυνήγι βοδινημένο στό σουβλά, από ψωμάκια θουτρομενά, από άφθονία μπουκαλιών εύλεκτό κρασιού, από... από... από!

Γιά πούους, ήταν τό συμπόσιο αύτό; Ποιά θά τά γευόντουσαν;

Γιατί;... Πώς;... Πότε;...

Άγιο τούς έμελλε γι' αύτό!

Ο Τραγκαθέλ ξεροκατάνειν... Ο Ρασκάς πίσω του, ύνοιγε γλαρά τό μάτια...

Κι ο Κορινιάν πού πίσω, χάιδευε τήν καλογοητική κοιλιά του και χαμογελούσε με μακαριότητα.

Τέλος, και χωρίς κανέναν να τούς βώση τό σνήθημα της έφύδου, άρμησαν πειναλέοι. Μιά σκέψι κυριαρχούσε μέσα τους, μινούγα: Πώς να ήνε δυο πού πόσω ο άνοήσορος ο κανέναν ταν... Τά σαγόνια του Τραγκαθέλ βούλευαν, σάν δυο τρομερές μυλόπτερες. Τά δόντια του Ρασκάς γωνόντουσαν στα κρέατα, σάν πάσσαλοι πελώριοι σέ μουσκεμένο γάμμα. Κι ο κομποκίνο ο Κορινιάν, καταπίνοντας τούς μεζέδες θρωσ ο καρχαρίας τήν ψιλοσαρδέλλα, έβρισκε ώτώσσο τόν καρπό να μουρμουρήζη:

—Μούβραχτα ή βρεξί, να πετώω τό ράσο και τό φύγω απ' τό μοναστήρι... "Όσο λείπει ο πάτερ-Ίωσήφ, καλώςουκα τά περνούμε... Μά όταν έρθει πάλι, ένοιε να τρώμε επί έθθωμάδες κουκά, μινζέλια και φασολιά!

Ο Ρασκάς, άκούγοντάς τα αύτά, σκέφτηκε κάτι πρακτικό-

Ο βούς της Βανδώμης

τερο. Καί μουρμούρισε:

—Έμεινε μουρταξή ή δρεξί, νά βγάλω τό σπαθί καί τόν ζωστήρα, γιά νά χωρέση κ' άλλα ή κοιλιά μου!

Καί μίν παυώντας νά μασάη θηριώδης, άνασχοκώθηκε κ' έκανε νά ξεκουμπώση τή θηλιά τό ζωστήρος του.

—Σοσι!... Σιωπή! έκανε τότε ξαφνικά ο Τραγκαβέλ κ' έσπασε προσοχτικά τό αότι του.

Οί άλλοι ουό τόν μιμήθηκαν άμέσως, ξαφνιασμένοι.

Καί τότε, άκούσαν στό ίσογειο κάτω θύροβό από άρκετές φωνές. "Έπειτα, κλαγγές σπαθιών πού σερνόντουσαν καί κρότοι σπηρουιών, άντήχησαν έξω στό σκάλα.

—Μου φαίνεται, πως θά πληρώσωμε άκριβά τό φαγοπότι μας! μουρμούρισε σκεπτικώς ο Τραγκαβέλ.

—Λέτε... Λέτε νά γίνη τέτοιο πράγμα; κλαυιάρισαν ο Ρασκάς κ' ο Κορινιά, μοιμοθευόμενοι.

—Έμπρός, κουνήθητε, λεβέντες μου! ξανάπη ο Τραγκαβέλ σκουτώντας τους θασιατικά. Μπρός νά φύγωμε από δω μέσα!.. Σέ κάτι τέτοια ρεσατών σάν κ' αότι, τά φαγητά πληρώνονται μέ αίμα κ' όχι μέ φλουριά!

—Ο κρότος τών θημάτων τώρα, άρχισε ν' άκούγεται άκριβώς στήν πλαιή τους ετιμητική αίθουσα...

Ο Τραγκαβέλ τακτοποιήσε όπως-όπως τό τραπέζι, έσθησε άμέσως τό κερύ, έπιασε τους ζαλισμένους Ρασκάς καί Κορινιάν άπ' τό μπράσο καί τους έσπρωξε ε' ένα δωμάτιο πλάιόν. "Έκει, θρόνοι κ' οί τρεις, προφυλαγμένοι άπ' τό σκοτάδι, στάθηκαν άκίνητοι καί κρατώντας τήν άνασχοή του.

Πιοί ήσαν αότοι οι άγνωστοί, οι όποιοι μίηκαν στό μέγαρο ντέ Γκίζ;... Τί έρχόντουσαν νά κάνουν σ' αότι, μιά τέτοια ώρα τής νύχτας;.. Καί γιαι ήσαν τόσο πολλοί, όπως φαίνονταν άπ' τόν θόροβό τών θημάτων τους;... Καί γιά πούλό λόγο τους είχαν έτοιμάσει τό θαυμάσιο αότό τραπέζι, δίχως σερβίτοια όμως, δίχως καθίσματα, σάν νά έπρόκειτο νά γευθούν τους μεζέδες στό πόδι καί πρόχειρα;

—Ο κίνδυνος πού κρυβόταν κάτω από αυτές τίς άπορίες, έμειθεσε έντελώς τους δυό κατασκόπους. Τό ένστικτο τών λαγωνικών σκυλιών, μέ τό όποιο ήταν προικισμένη ή μυγή τους, ζήτησαν άμέσως φιλοπερίεργο κ' έντονο. Τέντωσαν λοιπόν τά αούτια τους, τόσο αούτι όσο κ' ο έτοιμος πάντα εφομαός μας.

Ξαφνικά, έκει, μέσαστήν τιμητική αίθουσα, κάθε θόροβος άπατήσε άπότομα. Κι' άπάνω στή γεινική σιωπή, άκούστηκε μιά φωνή νεανική, δροσερή, κάπως ειρωνική, ή όποια έλεγε μ' έθθυμον τόνο:

—Έμπρός, κύριοι!.. Άφού θρεθήκαμε στό ναό, άς άρχίσουμε τίς προσευχές μας!

—Κυρία! δέκόμοτε τότε μιά άλλη φωνή, σοσαρή, άνδρική, μιά καί τρυφερή αυγηρώνος σάν φωνή έρωτευμένου. Πρίν άρχίσουμε τίς προσευχές, όπως λέτε, δέν θα ήταν τί-σως, προτιμώτερο νά περιμείνωμε τους άπόντας;

—Μά νάτοι, πού άνεβαίνουν! άκούστηκε μιά τρίτη φωνή.

—Ά, ναί! ξανακούστηκε τότε ή πρώτη, ή δροσερή φωνή. "Ι-δου ή ήρωϊς τής θρασύας μας, ή δεσποινίς ντέ Λεσπάρ!.. Έλάτε νά σάς φιλήσω, ώράια μου!

Οί δυό κατασκόποι φρικιάσαν άπό λαχτάρα, τόση ώρα. Είχαν φμυρισθή αυκαμοσία καί ξεχνώντας άντιζηλίως καί κινδύνους, άλληλοσκουντιόντουσαν χαρούμενοι.

—Άς άνοιξώμε αούτια καί μάτια! ψιθόρασε ο Κορινιά.

—Άς πάμε πύ κοντά! παρακίνησε ο Ρασκάς.

Μά πρίν προλάβουν νά κινήθουν, έσβγαλαν μιά όπόκοψη κραυγή πόνου, ή όποια όμως πνίγηκε άσπρασιάζα στό λαρούγγι τους! Ο Τραγκαβέλ είχε χουφτώσει σφρχτά καί θιαια τό λαϊμό τους!

Ναί! Άκούοντες τό όνομα τής Άνασχοής ο Τραγκαβέλ, καί νοιώθοντας πλάι του τους δυό κατασκόπους, άνατοίχιασε από άγχνία: Είθε άμέσως μέσα σέ όπτασια αϊματηρή, τό λατρευτό κεφάλι τής Άνασχοής του νά κόβεται άπ' τό τοεκούρι του δημίου. Παιρευριακόταν σέ αυκαμοσία ή άγαπημένη του. "Ηταν—καθώς σαινάντα—ένεργη τής μέλος. Κ' οι δυό κατασκόποι του τρυμρόμυ καρδιανάλον, πλάι τού θρόβου καί λαχταρισμένοι, άκούγαν, σ η μ ε ι ω ν α ν σ τ ο μ ω λ ο τ ο υ ς π ο δ α ς καί π ρ ά γ μ α τ α καί θά τ ά π ρ ο δ ί ν α ν κατόπιν στόν αϊμοσαγή καί παίνιστρο κύριο τους!

"Η άγωνιώδεις όσο κ' άστραπιαίες αούτες σκέψεις του Τραγκαβέλ, τόν έσπρωξαν τή στιγμή εκείνη νά κινή διπλόν φόνο... Καί τά νύγια του, τά δαχτυλά του, συσπασμένα άγρωϊως, χόθηκαν στίς σάρκες τών λαμίων τών δυό κατασκόπων!

Μά δέν τάσφιξε περισσότερο. Πνίγοντας τά δυό εκείνα λα-

ρούγγια, τόσο άκριβώς όσο χρειαζόταν νά μη φωνάζουν, έσυρε μαζί του τους δυό μωπιμνιμένους καί κατατρομαγμένους κατασκόπους ως έναν άπόμωρο διάδρομο.

"Έκει, ξεφοβίε τίς χούφτες του άπ' τά λαρούγγια τους, καί τους άφισε έλευθέρους, οίγουρος ότι δέν άκούγαν πια τό παραμύρο.

Πέρασαν λίγες στιγμές γενικής άκηνίασης. Οί δυό κατάσκοποι σκεπτόντουσαν:

—Πρέπει νά τόν σκοτώσωμε τόν θόροβο αούτον!

"Άλλά αούτος ο θόροβος, ήταν ο Τραγκαβέλ. Κ' ή ήθεα ότι θά τάβαζαν μαζί του, τους πέρανε.

Κι' ο Τραγκαβέλ σκεπτόταν:

—Πόσο πούδ νά τήν ξαναδώ!... "Ω, άς τήν ξαναδώ, έστω καί γιά λίγες στιγμές... Έστω καί μέ θυσια τής ζωής μου!.. Πώς φαντάσθηκα, ότι θα μπορούσα νά ήρώω χωρίς νά τή ξαναδώ;... Κ' εινε έδώ... Μέσα εκεί, λίγα θήματα μακριά μου!

Ναί, μά έν έκανε αούτά τά λίγα θήματα, θά άφινε μονάχους τους δυό κατασκόπους. Κι' έκείνοι θά ξαναπλησιάζαν στήν αήθουσα, θ' άκούγαν καί, προδίνοντας τή συνωμοτική αούτη ένεργεια, θά προκόλοσαν καί τόν θάνατο τής Άνασχοής!..

—Άκούστε με! τους έπτε τότε, πλησιάζοντας πάλι τους δυό άντρώπους κατασκόπους. Είμαι άσπρασιόμένος νά μπιό στήν όηπρεσία τού έλαμπρότατου καρδιανάλου!

Ο Ρασκάς κ' ο Κορινιά σκίρτησαν. Ο Τραγκαβέλ έξακολούθησε, μέ τόνο ψυχρή κ' άσπρασιωτική άπειλή:

—Θέλω λοιπόν, γιά νά τόν πείσω νά μέ δεχτή στήν όηπρεσία του, νά τό προσφέρω μιά άξέπληστολη έκδολευσι... Σά άπαναρωόω λοιπόν νά κουνήθητε από δω, γιαι θέλω νά άκούσω υίους μου τά όσα θά λεγούδιστήν αήθουσα εκείνη! Σκεφθήτε, ότι θά μού πληρώσετε μέ τή ζήσας τό παραμύρο κινήμα σας!

Χωρίς νά ένδιαφερθή καθόλου έσπασε ν' αούτους, τράβηξε από άλλη κατευθύση πρός τήν ετιμητική αίθουσα. Άλσθηθηκε λίγη ώρα μέσα σέ διαφόρους διαδρόμους καί δωμάτια, αλλά ώδηγήθηκε τέλος άπ' τίς φωνές τών συνωμοτών καί μήκηκε στό άλλο πλάιόν δωμάτιο.

"Έκει, γλωμώ καί μέ καρδιοχτύπι έρωτική αυκινήσεως κρότησε πίσω από ένα παραπέτασμα καί κότταξε μέ δίπα τους συνωμοτάς:

"Η λατρευτή του Άνασχοή ντέ Λεσπάρ, ήταν εκεί άντικρύ του, καί σέ άπόστασι μόλις τεσσαράν θημάτων.

Οί άλλοι όλοι ήσαν μιά χαρούμενη συντροφία λαμπρών έπιτραβιών, ή όποια γούθετε τόν παρατηρητή μέ τή θόραη καί μέ τή ζωηρότητα τής νεαρώς ήλικίας τών περισοστών τους. Μιλούσαν γελόντας γιά τρυμερά πράγματα. Ο καθένας τών διακινδύνωνε τό κεφάλι του κ' όμως κανένας τών δέν τό σκεπτόταν. Κι' έτσι, παρ' όλη τή γουπια τής, ή σκηνή αούτή καταπόνησε τραγική!

Οί ευπατριδα αούτοι, ήσαν οι έξης:

Ο πρίγκιψ Γαστων τού Άνζού, ο γνωστός μας ήδη άδελφός τού θασιλέως Λουδοβίκου ΙΓ'.

Ο στρατάρχη Ντορνακό, τόν όποιο ένα όημιο έρωτικό πάθος τόν έργιων—άν καί πενήνια χρόνον πειά—αίμαλάτων στά πόδια τής θελκτικής πριγκηπίσσης Κουδέ.

Ο γνωστός μας έπίσης Καίσαρ τών Βουρβώνων, δούξ τής Βανδωμής.

Ο Έρρίκος Ταλεβράν, κόμης τού Σαλαί, φίλος στενός τού άνατάρ.

Ο Άλέξανδρος τών Βουρβώνων, άδελφός τού Καίσαρος, αλλά όρημπτικώτερος κ' ώραιότερος άπ' τόν μεγαλειότερο άδελφό του. Στήν άνδρική καλλώνη του, ήταν αυδυοασμένη κ' ή γλυκύτης τής περιφύμου μητέρας του Γαβριέλλας Ντεστρέ.

Οί τέσσερες Ιππότης τής Άνασχοής ντέ Λεσπάρ, δηλαδή ο Φουρνάγ, ο Σεβέρ, ο Μπισιέρ, κ' ο Λιβερνάν, οι όποιοι άσπρασιόπτεσαν—στήν συνωμοτική αούτη κίνησι—όλους τους ευπατριδά τών έπαρχιών, όσοι τουλάχιστον ήσαν δυασραστημένοι μέ τόν Ρισελιέ.

Ο Ιππότης Λουβιέ, νεαρός ευπατριδής, μέ λεπτή φυσιγγωμια καί μέ μεγάλα φιλογερά μάτια.

Ο κόμης ντέ Μοντιμωρανού-Μπουσενθι, κ' ο μαρκήσιος ντέ Μπεβρόν, άείμωμοι κ' οι δυό, έθθυμοί, θελκτικοί, λυσώδεις έχθροί τού καρδιανάλου, ή δυό ήλικίες μαζί τών όποιων δέν έπεριουσαν τά πενήνια χρόνια!

Αούτοι ήσαν οι άνδρες τής συντροφιάς.

(Άκολουθεί)

Οί δυό ευπατριδα βήγαν από θρόνο κ' άπομακρόνηκαν...